

AMELAND

Cees Snel

Een van mijn favoriete plekjes is het Waddeneiland Ameland. Hoewel ik een koukleum ben en het daar bijna altijd koeler en winderiger is, mag ik er in het voor- of najaar graag vertoeven.

Na een autorit van 200 km. en een boottocht (goed om vast in de stemming te komen) van 45 minuten kom je in een andere, heerlijk rustige wereld vol natuurschoon, voor de liefhebber.

Het eiland is ongeveer 25 km. lang en maximaal 4 km. breed. Er wonen zo'n 3500 inwoners in de vier dorpen Nes, Hollum, Ballum en Buren. De kernen van die dorpen ademen – in o.a. de prachtige commandeurswoningen – nog de sfeer van enkele eeuwen geleden, toen Amelander koopvaardischepen en walvisjagers alle zeeën op trokken.

Een juttersmuseum (Swartwoude, genoemd naar een verdwenen Amelander dorp) geeft een beeld van het harde bestaan van de boeren destijds. De vondsten op de stranden, zoals hout, levensmiddelen en luxe goederen kwamen de arme boeren goed van pas.

Ameland heeft een eeuwenoude, gerestaureerde eendenkooi. Het is een soort fuik, waarmee met tam gemaakte lokeenden en voer wilde eenden werden gevangen, bestemd voor de consumptie.

De kooi bestaat uit een door bomen omringde vijver, waar vijf slootjes vanuit gaan. Die worden steeds smaller en lopen uiteindelijk dood met rondom gaas. Daar moest de kooiker zijn slag slaan. In een straal van 1,5 km. rondom gold het kooirecht: absoluut geen lawaai van bijv. de jacht om de wilde eenden niet te verstoren. Je kunt daar tegenwoordig naar toe voor een excursie.

Een ander bekend item is de Amelander paardenreddingboot. 42 Jaar geleden verdronken 8 paarden bij de inzet van de Hollummer reddingboot. Voor die tijd was het al uniek dat er nog steeds paarden gebruikt werden om de roeireddingboot (liggend op een bootwagen) de zee op te trekken.

De veel zwaardere motorstrandreddingboten, die door waterdichte tractoren de zee op worden getrokken, waren immers al jaren in zwang.

Nadat de roeireddingboot door de paarden was gelanceerd, gleed de zware bootwagen, waar de reddingboot op lag, met paarden en al bij slecht weer in een diepe geul. De paarden verdronken, de bemanning kon gelukkig worden gered.

De door de Amelanders voortgezette traditie, die veel internationale aandacht kreeg, eindigde helaas noodlottig. De paarden werden begaven in de duinen en er werd een gedenkteken opgericht.

De Amelander paardenreddingboot bestaat nog steeds, maar dan als toeristische attractie. Tien keer per jaar wordt de voormalige reddingboot met paarden gelanceerd als demonstratie.

Dit zijn zo maar wat voorbeelden van wat er te zien is. De VVV beschikt over nog veel meer informatie over bijv. boottochten, rondvluchten en andere excursies en activiteiten.

Mijn belangstelling gaat vooral uit naar de natuur op het eiland, het wad en het Noordzeestrand, die heel verschillend zijn.

Er leven veel vogels, zoals de luidruchtige scholeksters, in het seizoen is er de vogeltrek. Er lopen zelfs zo'n 100 reeën en er groeien zeer zeldzame planten.

Aantrekkelijke plekken zijn bijv. de Schelpenpolle op het wad bij Hollum, waar allerlei vogels, zoals de brutale visdiefjes, broeden. De noordwestkant boven Hollum, waar de vuurtoren staat, is ook prachtig. Het enorm brede strand kan gevaarlijk zijn, als eb overgaat in vloed.

Het Oerd is een natuurreservaat aan de oostkant van Ameland. Het bestaat uit kwelders, slenken, duinen en grasvelden. Dit gebied is goed bereikbaar voor fietsers en wandelaars, zoals overigens ook bijna de rest van het eiland. Aan het eind van het Oerd ligt het hoogste duin (24 meter) van Ameland. Met een schitterend uitzichtplateau, vooral met zicht op het wad en bij helder weer zijn ook Schiermonnikoog en de Friese kust te zien.

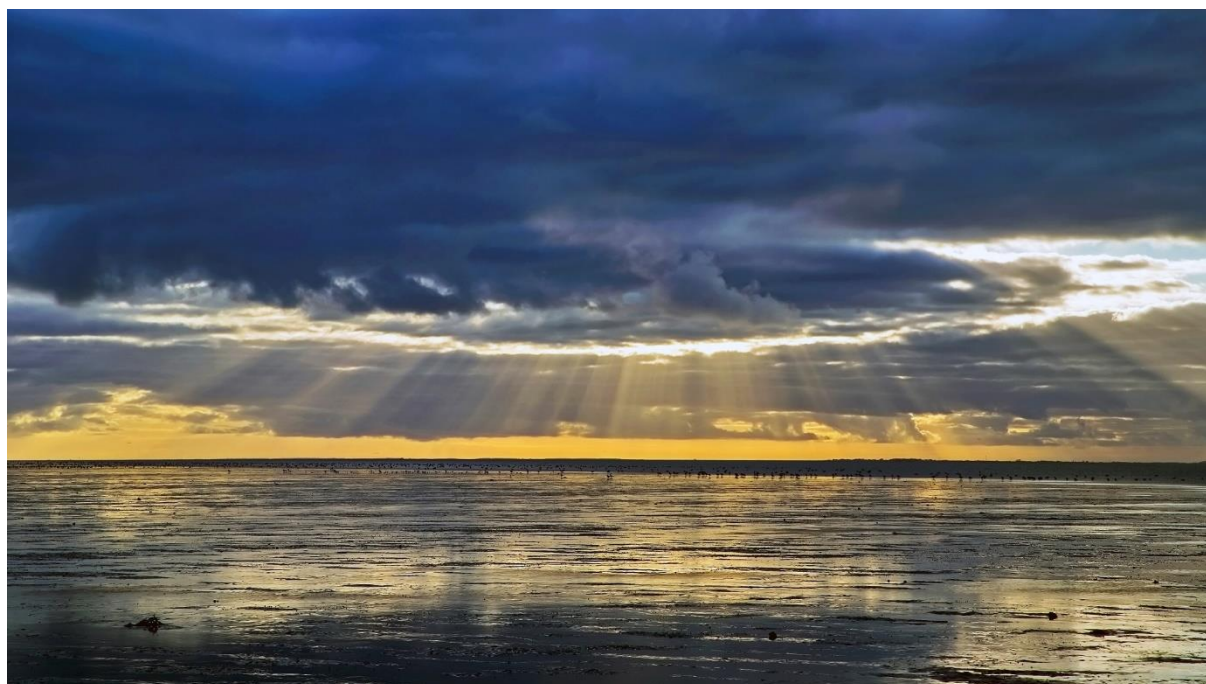
Het grillige wad en natuurgebied De Hon aan de uiterste oostkant spannen de kroon.

Ik mag graag om 4 uur in de morgen opstaan om – als het laag water is – 1,5 kilometer het wad op te lopen (waar het kan) en het licht zien worden. De Hon is ongeveer 4 kilometer lang en in het broedseizoen deels afgesloten. Fietspaden zijn daar niet. Als je de uiterste oostpunt van het eiland wil opzoeken, moet je eerst nog 4 kilometer over het verlaten strand kuieren (heen, maar ook nog terug).

Eenmaal ter plekke overvalt mij dan, rondkijkend over de zee, het wad en Schiermonnikoog, een onbeschrijflijk gevoel. Dusdanig, dat ik bijna vergeet om foto's te maken. Het mooie licht duurt maar kort.

Niettemin heb ik hierbij natuurlijk wat foto's toegevoegd van dit fraaie eiland.

PROGRAMMA

Mei			
ma 16 mei	Online	Werkgroep "De Vrijplaats" presenteert Digitale fotobespreking (3 foto's of een serie van 5)	Maarten , Cees, Erik
ma 23 mei	de Partner	Betty Schutte, forensisch fotograaf, vertelt over haar werk en de technieken die daarbij een rol spelen	John Roeleven, Henk Post
ma 30 mei	Online	Uitdagingen bespreken die er tot die tijd zijn ingeleverd Digitale fotobespreking (3 foto's of een serie van 5)	Michel , Lia, Karin
Juni			
ma 6 jun		Geen club, Tweede Pinksterdag	
ma 13 jun	de Partner	De 10 minuten van: Lia Hoogveld Toon foto's die een tijdsbeeld laten zien, dus de foto als documentair instrument	Henk Post, John Roeleven

TOELICHTING BIJ HET PROGRAMMA

Voor 23 mei: lees nog een het interview dat Jan Donders hield met Betty Schutte in het winter 2021-2022 nummer van 'In de Kijker'. (ook terug te vinden via [deze link](#)).

SCRAP DESIGN

Bertus de Ruiter en Henk Post

Als je op de Galecopperdijk loopt kan het je bijna niet ontgaan. In het gras achter een grote loods staan enorme metalen kunstwerken van futuristische figuren en diverse andere sculpturen. In een gebied, net aan de rand van Nieuwegein en ingesloten tussen de A2 en A12 voelt het rustig aan, maar schijn bedriegt. Uit de loods klinkt hard getimmer op metaal dat doorklinkt omdat de deur van de loods op een kier staat. Nils is in zijn atelier bezig om aantal nieuwe kunstwerken te maken uit metaal en verwelkomt ons hartelijk. ..of we ook oordoppen willen, wat het werken aan de metalen kunstwerken maakt nogal kabaal.

Foto Bertus de Ruiter

De werkplaats van Nils ziet eruit zoals een werkplaats van een kunstenaar eruit hoort te zien; half afgemaakte kunstwerken, veel materiaal en veel artikelen die hij ergens tegen is gekomen en wellicht nog wel eens kan gebruiken in een kunstwerk. Nils werkt met metaal; veelal afval metaal, zoals gebruikte ketels en buizen. Zijn kunstwerken heten dan ook Scrap design.

Hangend aan takels zweven twee enorme voorwerpen in de lucht, die langzamerhand omvormen tot enorme koppen. Het idee voor zo'n kunstwerk ontstaat vaak pas als hij aan het werk is en is vaak gebaseerd op de vorm van het oorspronkelijke basismateriaal.

Al slijpend en lassend krijgt de ketels waar hij mee bezig de vorm van gezichten; oogkassen, neus en mond worden voorzichtig aan zichtbaar. Af en toe loopt hij even naar achteren om te kijken of de verhoudingen kloppen en hoe het volgende stuk metaal past in het ontwerp dat hij in gedachten heeft. Daarbij maakt Nils het zich niet gemakkelijk; het metaal waarmee hij werk is dik en moeilijk te "zetten". Als het metaal niet de gewenste vorm of ronding loopt hij naar de bankschroef klemt het erin trekt met volle kracht om het metaal te kunnen vormen. Als het stuk metaal past in de compositie hoor je het knetterende geluid van het lasapparaat om het stuk metaal onderdeel te laten worden van het kunstwerk.

Nils maakt niets in opdracht omdat hij zich dan moet houden aan de specificaties van de opdrachtgevers. Veel van zijn werken maakt hij om te verkopen of om te verhuren voor festivals en feesten. Achterin zijn werkplaats staan een aantal enorme koppen, met aan de achterkant een deurtje. De koppen dienen als vuurplaats. Aan de bovenkant zitten buizen en openingen waardoor de rook kan ontsnappen. Het moet bijna een angstaanjagend gezicht zijn om deze koppen in de avond op een festivalterrein te zien branden.

Buiten op het terrein staan ook nog een aantal kunstwerken, waarvan ik het monster met het winkelwagentje het meest bijzonder vind. De onwerkelijke situatie en de afmeting van het kunstwerk dwingen respect af.

Foto's Henk Post

Eenmaal weer binnen zegt Nils nog even: je moet je cameratas wel goed dichthouden want de metaaldeeltjes die hier rondwarrelen zijn elektrostatisch geladen....slik. Gelukkig heb ik tape zitten op de microfoon- en speakeropening van mijn camera, maar ben er toch niet helemaal gerust op.

Foto Henk Post

Foto Bertus de Ruiter

Het bezoekje aan deze kunstenaar was mogelijk gemaakt door Bertus, die vooraf afspraken had gemaakt met Nils om te fotograferen. Om het effect van de vuurkoppen mogelijk te maken had Bertus allerlei props meegenomen waardoor we het vuur in de koppen konden nabootsen en de rookmachine deed de rest....en als ik het niet had verklapt dan was het net echt.

Foto Bertus de Ruiter

FOTOBOND 100 JAAR

Doen jullie al mee met de Fotobond 100 jaar wedstrijd?

Zie <https://fotobond.nl/de-jubileum-foto-wedstrijd/>

Voor de Afdeling Utrecht – 't Gooi: <https://fotobond.nl/wedstrijden/137/>

Er zijn mooie prijzen te winnen!

Alle activiteiten <https://fotobond.nl/over-fotobond/fotobond-100-jaar-programma/>

SELECTIE FIAP BLACK WHITE BIENNIAL 2022 VOOR TON VERWEIJ

Een foto van Ton Verweij is gekozen voor de Nederlandse inzending voor een Biënnale in Oman (goed voor een fotoreisje?). Het thema is *Modern Architecture* en de uitvoering is in zwart/wit

De FIAP coördinator Marcel van Balken schrijft:

Biënnales zijn een van de belangrijkste evenementen van de FIAP. Ze worden om de twee jaar in een ander land georganiseerd. Even jaren voor de Zwart-wit en Natuur Biënnales, oneven jaren voor de Kleuren Biënnale.

Biënnales zijn landenwedstrijden waarbij niet alleen de kwaliteit van het individuele werk telt, maar ook de thematische samenhang van de totale collectie. De foto's worden individueel beoordeelt én als totaal. De collectie die de hoogste score behaalt door de punten van de eerste en de tweede beoordeling bij elkaar op te tellen, wint de wereldbeker van de desbetreffende biënnale. Er worden ook individuele prijzen toegekend aan de beste werken, ongeacht de klassering door de federaties.

Meer info over de FIAP Biënnale : <https://www.fiap.net/en/biennials/>

De foto van Ton is eerder besproken bij Fotogein (7 februari), maar de foto is het waard om nog eens te tonen:

DE KLEUR

Mijn verleden, vastgelegd in foto's met kartelrandjes
heeft nooit kleur gekend, in grijstinten tonen zij een bestaan
steeds verder van mij vandaan, ik kijk ernaar
probeer de kleur te raden van het tuinhek waar
ik toen tegen leunde. De lucht is blauw, dat weet ik zeker.

Zou de kleurenblinde hebben gemerkt hoe
technicolor de beelden in de bioscoop
deed opbloeien, het moet haast wel
de wereld raakte voor hem steeds verder uit het zicht
hij wist dat hij het anders zag.

Kleurenfoto's stellen mij teleur
het is allemaal net echt, niet wat ik wil;
liever kijk ik naar die grijze beelden
ze kleuren mijn denken tot de dag van vandaag.

uit: 'Gedichten 1960-2010'.

Schrijver: Bernlef

Ode aan Cees Snel ?

Voor zijn mooie kleurenfoto's

ADRESSEN

E-mail adres	Functie	Huidige ontvanger(s)
redactie@fotogein.nl	Alle verhalen voor De Oculair kunnen hier naartoe gestuurd worden	Jan Donders, Annie van Rees
bestuur@fotogein.nl	Naar alle bestuursleden	Henk Post, Willibrord van Raaij, Edwin Slaghekke, Karin Reijnaerds, Eric de Wit
penningmeester@fotogein.nl	Naar de penningmeester	Edwin Slaghekke
secretaris@fotogein.nl	Naar de secretaris	Willibrord van Raaij
wedstrijd@fotogein.nl	De leden van de wedstrijdcommissie	Kas Maessen, Gerard Janssen, Erik Hendriksen
foto@fotogein.nl	Inzenden foto's voor digitale presentaties..	Karin Reijnaerds, Jan Donders
webmaster@fotogein.nl	Alles betreffende de website	John Roeleven, Jan Donders
expositie@fotogein.nl	De expositie commissie	Ad Witte, Michel Timmermans
programma@fotogein.nl	De programmacommissie	John Roeleven, Henk Post